

3. Двама селяне.

— Добъръ день кръстникъ Драгане!

— Далъ ти Господъ добро куме Михо!

— Какъ е работа-та?

— Охъ, кръстнико, види са ти още не си чулъ каква я завършихъ? Наказа ма Господъ: изгорихъ си къща-та, и отъ тогасъ тръгнахъ по просия.

— Що би тжй? злѣ си сторилъ куме!

Тжй са случи! По Рангеловъ-день правихъ курбанъ, па са и понарязахме, да ти кажа правичка-та. По сѣтнѣ отидохъ да наглѣдамъ добичета-та; тамъ сжмъ истървалъ свѣщъ-та, запали са сичко и изгорѣ, а азъ едвамъ сварихъ да избягна. Ами ти какъ си?

— Охъ, драгне, злѣ, че не питай! И менъ господъ ма наказа! виждашь че сжмъ безъ крака чудя са какъ сжмъ останалъ живъ. Азъ пжкъ по Митровъ-день, отидохъ въ изба-та да црѣкна малко винце за гости-тѣ, нъ по-преди още бяхъ са нарязалъ. Злѣ; като ма бѣше страхъ да не запалѣ нѣщо въ изба-та, духнахъ свѣщъ-та: въ тъмнина-та дялова ма припътна, качунахъ са изъ стѣла-та, и толкозъ злѣ, що-то и до сега са чудя какъ оживѣхъ. Сега ма видишь на кой сжмъ халъ.

— Натяквайте на себе си приятели! рѣкълъ имъ другъ единъ селянинъ: да ви кажа правичка-та, не ми е чудно дѣ-то единъ отъ васъ си запалилъ къща-та, а другия-тъ си исчупилъ крака-та: за пиянъ човѣкъ и съ свѣщъ и безъ нея — се е злѣ.

4. Единъ селянинъ и — царски човѣкъ.

Някой си селянинъ, кога-то орялъ нива-та си, избралъ единъ скжпъ камѣкъ. Отива си у тяхъ, а на срѣща мукумшия-та; показва му камакъ-тъ и го пита: Кому прилича? — Занеси го на царь-тъ — казва той; дохожда въ палатъ-тъ и срѣща царский човѣкъ. Поклѣня му ся и го моли: заведи ма братко, при царь-тъ! „Каква нужда имашъ? — Нося му даръ отъ село-тѣ. — Добрѣ, нъ съ какво-то та награди царь-тъ, ще ми дадешъ полвина-та; ако ли не — нѣма да видишь царь-тъ; селянинъ-тъ са съгласилъ. — Царский човѣкъ го довелъ при царя. Благодаря ти, селенино! казва царь-тъ: на ти за нара-